

DRUHÝ DEŇ, 18.30 H

Ford dopísal do zošita poznámky týkajúce sa vyšetrovacích postupov a schmatol kľúče od auta. Cestou na parkovisko začul, že naňho niekto kričí, tak sa obrátil. Bežala k nemu Hannah.

„Detektív inšpektor Ford, počkajte!“

Čakal, kým k nemu dobehla.

„Môžem s vami hovoriť, prosím?“

„O čo ide?“

Všimol si, že znova krúti prsteňom na prste. „Keď sa na brífingu detektív seržant Cable spýtal na psychológa, tak ste ten nápad zamietli.“

„Len preto, lebo to nie je potrebné. Stačí, že sa vyskytne čo len náznak niečoho nezvyčajného, a mladí, namiesto aby sa venovali poctivej policajnej práci, by najradšej hneď prizvali profilovačov.“

„Myslím, že som vám to nespomenula, ale doktorát mám z kognitívnej neurovedy. A ďalej som sa špecializovala vo forenznej psychológii, konkrétne v psychológii klamstva. To bola oblasť, v ktorej som pracovala v FBI.“

„To je úžasné, ale nechápem...“

„Ak si myslíte, že by malo cenu rozobrať mentálny stav vraha, nemusíte míňať peniaze na externého profilovača. Rada vám pomôžem.“

Ford pozrel na hodinky. „Musím ísť domov za synom. Môžem vás niekam odviezť? Prebrali by sme to v aute.“

„Áno, prosím. Bývam v Harnhame. To je...“

„Viem, kde to je. Aj my tam bývame. Na Rainhill Road.“

„Bola som na prechádzke tým smerom. Ktorý dom je váš?“

„Nastúpte si. Ukážem vám.“

Hannah uprela hodnotiaci pohľad na Fordovo zaprášené discovery. „Vaše auto nie je ktovieako elegantné. Myslela som si, že všetci detektívi jazdia v klasických autách. Viete, čo myslím... v starých roveroch alebo v saaboch so sklápatelnou strechou.“

„Tak sa mi vidí, že priveľa pozeráte telku,“ uškrnul sa Ford.

Letná búrka narobila široké kaluže na oboch stranách úzkej ulice, čo viedla k Fordovmu domu, a on mal priam detinskú radosť, keď kolesami na svojej strane prefrčal cez všetky, cez ktoré sa len dalo, a to Hannah rozosmialo.

„Samovi sa toto kedysi strašne páčilo,“ poznamenal. „Po silnej búrke vždy zobronil, aby sme išli ,loviť kaluže.“

Odbočil z ulice a zaparkoval na štrkovej príjazdovej ceste vedúcej popri záhone kvetov. Počas krátkej cesty stihol Hannah pozvať, aby sa s nimi najedla. Hovorila spôsobom „čo na srdci, to na jazyku“, ktorý ho trochu znervózňoval, no zároveň fascinoval. Očividne netrpela rozpakmi a bola pripravená diskutovať na akúkoľvek tému pod slnkom.

„Podte,“ vyzval ju. „Predstavím vás Samovi.“

Prstom ukázala na bridlicový obdĺžnik s nápisom zamurovaný v stene vedľa vchodových dverí a napoly ukrytý za vetvičkami zemolezu. „Windgather. Čo je to?“

„To je skalný útes v Peak District.“

„Prečo ste svoj dom pomenovali podľa útesu v Peak District?“

„Keď sme s manželkou začínali s horolezectvom, radi sme tam liezli.“

„Jasné,“ prikývla Hannah.

Hlavu mal ešte stále plnú sladkej vône zemolezu, keď ju viedol do kuchyne a cestou zakričal smerom k schodisku vedúcemu na poschodie. „Sam, poď dolu. Máme návštevu.“

Zhora sa ozvalo buchnutie dvier, potom masívny dupot na schodoch, akoby sa prevrátil nejaký kus nábytku a skotúľal sa po nich. Hannah pozrela na Forda a spýtavo nadvihla obočie.

Usmial sa. „Počkajte.“

Dvere sa otvorili a zastal v nich chlapec vysoký takmer meter osemdesiat, oblečený v priliehavých džínsoch a tričku s Metallicom. Dlhonohý, úzke plecia, chudé boky. Kučeravé vlasy mu padali cez tmavé oči až k výraznému nosu, ktorý akoby čakal, kedy s ním bude držať krok aj zvyšok tváre.

Chlapec pozrel na Hannah.

„Ahoj,“ pozdravila a natiahla ruku. „Som Hannah.“

Nie doktorka Fellowesová, všimol si Ford.

Sam odzdravil, podal jej ruku a ona mu ju trikrát potriasla.

„Hannah je kolegyňa. Pracuje u nás na forenznom,“ vysvetlil Ford.

V tej chvíli sa Samove oči, v ktorých sa ešte pred chvíľou odrážala priam biblická úroveň znudenosti, doširoka roztvorili. Odhrnul si vlasy z čela a spýtal sa: „Tak ako v telke?“

„Áno,“ usmiala sa Hannah. „V skutočnosti zastávam dosť vysokú pozíciu. Som zástupkyňa šéfa forenzného tímu a mám doktorát. Učila som na Akadémii FBI v Quanticu vo Virgínii.“

„To je fakt kúlové.“

„Čože? Mne si v živote nepovedal, že moja práca je kúlová,“ ohradil sa Ford.

„Nepovedal a mám na to dobrý dôvod, ocko. Lebo nie je.“

„Dnes som bola na obhliadke miesta, kde sa stala vražda,“ pokračovala Hannah. „Príšerný pohľad. Obete sedeli v kaluži krvi.“

„Fúúú! To vážne? Čo sa stalo?“

„To ešte nevieme, ale zistíme to. Sam, koľko máš rokov?“

„Ach, uhm, pätnásť.“

„A Sam je tvoja prezývka?“

„To nie. V škole mi hovoria Mondeo. Viete, lebo...“

„Máš priezvisko Ford. Ford Mondeo bol až do roku 2007 najpredávanejším veľkým rodinným autom v Británii. Potom ho predbehol, čo je dosť vtipné, nový model Vauxhall Vectra.“

„Supíš. To vy akože viete všetko o autách a o všetkom?“

„Určite neviem všetko o všetkom, ale dnes som si to pozerala na wikipédii. Lebo tvojho otca v práci volajú Henry. Podľa Henryho Forda, ktorý šestnásteho júna 1903 založil Ford Motor Company.“

„Počkajte... čože? On chce od vás v práci, aby ste mu hovorili detektív inšpektor Ford?“

„Keďže mi nepovedal svoje krstné meno, tak áno, oslovujem ho detektív inšpektor Ford.“

Ford na obranu zdvihol ruky. „Povedal som, že Henry stačí. Alebo len Ford. Tak sa mi vidí, že doktorka Fellowesová vtipkuje na môj účet.“

Hannah si pritisla dlaň na hrud'. „Ja? Nie. To by som si nikdy nedovolila.“ A žmurkla na Sama.

„Dobrý zásah! Oci, parádne ti to natrela!“ Sam zdvihol pravú ruku a dlaňou ju obrátil k Hannah. „Tľapnime si!“

Hannah naklonila hlavu a zboku si ju prezrela. Ford si všimol, že sa jej na okamih mihol zvláštny záblesk v očiach. No vzápätí zdvihla ruku aj ona, silno ňou capla o Samovu dlaň a v kuchyni sa ozvalo hlasné plesnutie. Z nejakého dôvodu, ktorý si Ford nevedel vysvetliť, ho prekvapený výraz na synovej tvári pobavil.

Sam uvaril rýchlu večeru, cestoviny s pestom a nastrúhal k tomu parmezán. Keď pred nich postavil vrchovato naložené misky